

פטורין. דענין שיכה כל נפש אלמס כל הנפש ופטורים ממתה. לר' יהודה בן בתירא חייב זה שקצונו בסיף מפני שקירב את מיתתו: בא שור. מועד: וקצונו בקנינו. ומת: פלוגתא דר' ישמעאל ורצנו. לענין כופר לר' ישמעאל דלמחר כופר

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

פטורין ר' יהודה בן בתירא אומר בזה אחר זה האחרון חייב מפני שקירב מיתתו בא שור וקבלו בקרנו פלוגתא דר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא ורבנן דתניא ר' יוחנן פדיון נפשו דמי נזיק ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר דמי מוזיק וואמר רבה נפל מראש הגג ונתקע באשה חייב בר' דברים וביבמתו לא קנה חייב בנוק בצער ברפיו בשבת אבל בשבת לא דתנן אינו חייב על הבשת עד שיהא מתכוין ואמר רבה ינפל מראש הגג ברוח שאינה מצויה והויק ובייש חייב על הנוק ופטור בר' דברים וברוח מצויה והויק ובייש חייב בר' דברים ופטור על הבשת ואם נתהפך חייב אף על הבשת דתניא ממשמע שנאמר ושלחה ידה איני יודע שהחזיקה מה ת"ל והחזיקה לומר לך יביון שנתכוין להזיק אע"פ שלא נתכוין לבייש ואמר רבה הניח לו גחלת על לבו ומת פטור על בגדו וגשרף חייב אמר רבא תרויהו תננהו על לבו דתנן יבבש עליו לתוך האור או לתוך המים ואינו יכול לעלות משם ומת חייב ירחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ומת פטור בגדו דתנן לקרע את כסותי שבר את כדי חייב על מנת לפטור פטור בעי רבה הניח גחלת על לב עבדו מהו כגופו דמי או כממונו דמי אם תמצא לומר כגופו דמי שורו מהו הדר בפשטה עבדו כגופו שורו כממונו:

הדרן עלך ביצד הרגל

המניח אס הכד. ושכרה פטור. בגמרא (ע"פ) מפרש טעמא: ואס הווק צב. הנמקל: צעל הצביס חייב. מפרש בגמ' [שס]: גב' נשכרה כדו של זה נקורטו של זה פטור. פשטיהו רשות להלך: פתח נחניס. דקמני זה צא נחניסו: וסייס כד. דקמני נשכרה כדו של זה כו': והליל אס הדנש לפוסה. מפני שהדנש דמיו יקריס: שכרו. כשאר פועל ואין צעל הדנש משלס דמי היין: פתח כד. דקמני זה צא כדו של דנש וסייס נחניס דקמני נסדקה נחניס של דנש: למקח וממכר. שצד המוכר לתת לו איזה שיראה ופיליו התנה עמו נחניס דמשמע גדולה נתן לו כד שהיא קטנה: אין

שכרו פתח בכד וסייס בחבית אומר רב פפא היינו כד היינו חבית למאי נפקא מינה למקח וממכר היכי דמי אילימא באתרא דכדא לא קרו חבית וחבית לא קרו כדא הא לא קרו לה לא צריכא דרובא קרו לה לכדא כדא ולחביתא חביתא ואיכא דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא מהו דתימא זיל בתר רובא קמ"ל

מודיעים פריך וי"ל דלמא שייכא הכא הודעת דמיס דקרוניס דמיס שזכר לר' אמי רב פפא היינו כד היינו חבית למאי נפקא מינה למקח וממכר היכי דמי אילימא באתרא דכדא לא קרו חבית וחבית לא קרו כדא הא לא קרו לה לא צריכא דרובא קרו לה לכדא כדא ולחביתא חביתא ואיכא דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא מהו דתימא זיל בתר רובא קמ"ל

והייב בכל חזק מן הבושת דתנן אינו חייב בושת עד שיהא מתכוין. וביבמתו לא קנה שני יבמה יבא עליה, וקיימי לן עד שיתכוננו שניהן לביאה. ואמי רבה נפל מן הגג ברוח גדולה וחזקה והויק ובייש, פטור בר' דברי דאנוס הוא, והייב בנוק אע"פ שהוא אנוס. נפל ברוח מצויה חייב בר' דברי דהא הוה ליה ידיעה וקרוב לבושת ופושע שנוק אבל בבשת פטור כונה מוכתה. וכאן נתהפך חזקה והויק ובייש, כיון שבהיפוטו נתכוון להזיק קיימי לן כיון שנתכוון להזיק אע"פ שלא נתכוון לבייש חייב. אמי רבה הניח גחלת על לבו היבירו

ביצד הרגל פרק שני בבא קמא

בבש עליו כו'. צאלו הן הגשרפין (פנהדק דף עו: ושם) מפרש לרישא נקט כבש לרבותא וסיפא נקט דחפו לרבותא: קרע בסותי חייב. תימה היכי מייתי ראייה דלמא שאני הכא שהיה לו להסיר הגחלת מעל בגדו מדנקט רבה על

בגדו חייב מכלל דעל צשרו פטור והתם לקמן (דף צג:). תנן סמא את עיני אפי' על מנת לפטור חייב אלף ע"כ על צשרו פטור משום שהיה לו להסיר כמו צעל לבו ומת וי"ל דלא פשיטא ליה דמעל צשרו יסיר הגחלת ומעל בגדו לא חייש ולא איצטרך לנאמרי ראייה אלף שלל תאמר כיון שגמיה על בגדו והוא שותק א"כ דעתו הוה שיפטר דלא אשכחן אפי' נמזוה לקרוע דחייב:

הניח גחלת על לב עבדו כו'. כשצד כפוט ורצו עומד אללו איירי כדפרישית לעיל (דף כז: ד"ה והיה) ומיירי שלל מת העבד אלף הווק ולהכי מספקא ליה שמה לא ימוש הרב לסלקו מפני שישלס לו דמי נזיק:

הדרן עלך ביצד הרגל

המניח. ואיכא נמי דקרו לחביתא. כדא ולכדא חביתא. תרוייהו צריכי שאס התנה לתת לו כד והקנה לו כסודר ונתחייב הלווקח לתת דמיס יכול הלווקח לומר לא אתן לך דמיס אס לא תמן לי נחניס דקרי ליה נחניסא כדא לפי שהוה ממוקח ולא אזלינן בתר רובא ואס התנה לתת לו חניס ונתן הלווקח דמיס יכול לומר לכדא נחניסא ולא אזלינן בתר רובא ואומר ר"ת דאפי' רב דלמחר צפרק המוכר פירות (ב"ב דף צ"ג ושם ד"ה וליחוי) ולקמן כהפרה (דף מו.) הולכין צממון אחר הרוב גצי המוכר שור לחצירו ונמלא נגחן הכא מודה שיכול המנוחק לומר למזילא אע"פ שהרוב מסייע לא מציילא ממני ממון דקיס לי צנפשא' שאני מן המיעוט אלל צנמלא נגחן לא מצי אמר מוכר קיס לי צנפשא' שאתה מן המיעוט דוצני לנכסמא דלדרכה יאמר הלווקח למוכר אתה הטעמני דקיס לי צנפשא' שאני מן הרוב דוצני לרדיא ול"מ ונחוי אי דמי כדא לי דמי נחניסא דגריסי לקמן צריש הפרה (שם) ובהמוכר פירות (ב"ב דף צ"ג ושם) וניחוי אי דמי רדיא לרדיא ושם אפרש צע"ה דלפילו לרצנן דפליגי אר' יהודה בהמוכר את הספינה (שם דף עו:) גבי מכר הנמד לא מכר הצדק דלית להו הדמיס

הדרן עלך ביצד הרגל

המניח: את הכד ברה"ר ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור ואם הווק בה בעל החבית חייב בנוק: גב' פתח בכד וסייס בחבית ותנן גמי זה בא בחביתו וזה בא בקורתו נשברה כדו של זה בקורתו של זה פטור פתח בחבית וסייס בכד ותנן גמי זה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש נסדקה חבית של דבש ושפך זה יינו והציל את הדבש לתוכו אין לו אלא שברו פתח בכד וסייס בחבית אומר רב פפא היינו כד היינו חבית למאי נפקא מינה למקח וממכר היכי דמי אילימא באתרא דכדא לא קרו חבית וחבית לא קרו כדא הא לא קרו לה לא צריכא דרובא קרו לה לכדא כדא ולחביתא חביתא ואיכא דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא מהו דתימא זיל בתר רובא קמ"ל

הכד המניח את הכד ברישו הרבי' ובא אחר ונתקל בה ושברה, פטור. ואם הווק בה בעל החבית חייב. פתח בכד וסייס בחבית. אמי רב פפא כד חבית אחר הוא. למאי נפקא מינה, כלומי מה צורך לדיקדק בזה, ואמי למקח וממכר. קיימי לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א' מן המעין כדכתי' וכדה על שכמה, והחבית גדולה (לחביתו) (מנחה). ואם אמי אדם פלחיו חבית אני מוכר לך ורב אותו המקום קורין לגדולה חבית ולפחותה מנחה כד, ומיעוטא קרו נמי לחביתא ורבא ולכדא חביתא. והמוכר אומי כדה מכרתי לך והלווקח אומי חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתר רובא ורובא לא קרו לכדה חביתא.

הכד המניח את הכד ברישו הרבי' ובא אחר ונתקל בה ושברה, פטור. ואם הווק בה בעל החבית חייב. פתח בכד וסייס בחבית. אמי רב פפא כד חבית אחר הוא. למאי נפקא מינה, כלומי מה צורך לדיקדק בזה, ואמי למקח וממכר. קיימי לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א' מן המעין כדכתי' וכדה על שכמה, והחבית גדולה (לחביתו) (מנחה). ואם אמי אדם פלחיו חבית אני מוכר לך ורב אותו המקום קורין לגדולה חבית ולפחותה מנחה כד, ומיעוטא קרו נמי לחביתא ורבא ולכדא חביתא. והמוכר אומי כדה מכרתי לך והלווקח אומי חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתר רובא ורובא לא קרו לכדה חביתא.

קה א מיי פ"ח מהל' נזיק ממון הלכה א סמג ע"פ ס: קב ב מיי פ"ב מהלכות יבוס הלכה ד סמג ע"פ ע' טו"ש"ע א"ע סימן קס"ט ע"פ א: קב ג מיי פ"ח מהלכות חובל ומזיק הלכה י סמג ע"פ ע' טו"ש"ע ח"מ סימן תכ"א ע"פ א: קב ד ה ר ז מיי שם הלכה י טו"ש"ע שם ע"פ א: קב ח טו"ש"ע ח"מ ס' שפ"ב ע"פ א וסימן מ"ח ע"פ י: קי ז מיי פ"ד מהלכות חובל ומזיק הלכה כז סמג ע"פ ע' טו"ש"ע ח"מ קי"א י ב מיי פ"ג מהל' דוחל הלכה ט: קיב ל מיי פ"ה מהל' חובל ומזיק הלכה י"א סמג ע"פ ע' טו"ש"ע ח"מ סימן שפ"א ע"פ א: קיג ז מיי שם פ"ד הלכה כז ע"פ וסי' נהשגות ובתי"מ וצ"ח שהלחין סמג שם טו"ש"ע ח"מ סימן שפ"ב ע"פ א וסימן מ"ח ע"פ י: ק"א ב מיי פ"ג מהלכות חובל ומזיק הלכה ה סמג ע"פ סח טו"ש"ע ח"מ סימן מיב ע"פ א: ב מיי פ"ג מהלכות חובל ומזיק הלכה ה סמג ע"פ סח טו"ש"ע ח"מ סימן רפד ע"פ ה:

רבינו חננאל

רבינו חננאל (המשך) ומת פטור, מאי טעמא היה לו להשליכה מעל לבו. הניח גחלת על בגדו חבירו ונשפך חייב. אמי רבא תרויהו תננהו, דתניא דחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ומת פטור. בגדו דתנן קרע את כסותו ושיבר את כדו חייב. ש"מ דאפי' אם אמי לו קרע וקרע חייב, וכל שכן הרואה אותו שורף את בגדיו ולא הציל שחייב השורף בניוקין, לא אמרי' היה לו להציל ממונו אלא למזיק אמרי' ליה לא היה לך להזיק ממון חבירך וכיון שהזיקה נחתיבת. בעי רבא עבדו כגופו דמי, והנתון גחלת בלבו נשפך העבד נתון גחלת בלב אורנו עצמו דמי (דמי), מה בלב אורנו עצמו פטור דאמר' כיון שיכול להסירה מעל לבו היה לו להסירה, לא הסירה הוא הרג עצמו, כן דין העבד ופטור. או כממנו דמי, כמו הנתון גחלת אמי בכיורתי או על גדי ונשפך שחייב, כד דין העבד וחייב. בתר דבייש הדר בשטא, עבדו כדו גופו והנתון גחלת בלב העבד, ברלא כפית ויכול להסירה ולא הסירה ונשפך ומת. פטור. שורו כממנו, וחייב. הדרן עלך הרגל מועדת

פרק שלישי: המניח את הכד המניח את הכד ברישו הרבי' ובא אחר ונתקל בה ושברה, פטור. ואם הווק בה בעל החבית חייב. פתח בכד וסייס בחבית. אמי רב פפא כד חבית אחר הוא. למאי נפקא מינה, כלומי מה צורך לדיקדק בזה, ואמי למקח וממכר. קיימי לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א' מן המעין כדכתי' וכדה על שכמה, והחבית גדולה (לחביתו) (מנחה). ואם אמי אדם פלחיו חבית אני מוכר לך ורב אותו המקום קורין לגדולה חבית ולפחותה מנחה כד, ומיעוטא קרו נמי לחביתא ורבא ולכדא חביתא. והמוכר אומי כדה מכרתי לך והלווקח אומי חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתר רובא ורובא לא קרו לכדה חביתא.